

Fer Alcalá
Geòrgia Costa

Nessa princesa 4

Concurs
de talents
al bosc

María
Serrano

ZEBRA

Ser princesa és difícilíssim.

No t'ho creus?

De debò que no?

Escolta! I per què t'hauria de dir mentides?!

T'ho prometo, és supercomplicat. Fins i tot jo, que només soc princesa de Botònia, el país més petit del món, sempre em fico en embolics, en problemes, en enrenous i en aventures...

I és que les princeses, i els prínceps també, és clar, hem d'aprendre un grapat de coses per poder ser bons monarques en un futur. I és a l'Acadèmia Internacional per a Prínceps i Princeses de Botònia on ens ensenyen tot això.

Quan vaig començar a estudiar allà, ho vaig passar una mica malament. No hi havia ningú com jo!

O, més ben dit, jo no era com la resta. Per sort, aviat vaig fer una pila d'amics i ara m'encanta la meva escola. L'acadèmia se situa a l'antic castell de la meva família i és enorme: té torres, sales de ball, salons de te, escales, calabossos... Té un fossat ple de cocodrils i tot! Allà ens ensenyen coses normals, com ara Llengua o Matemàtiques, però també hi ha classes de Protocol, d'Història de la Reialesa... Fins i tot, una vegada a la setmana, el professor Fontrapp fa classes de Psicomotricitat Reial.

Sona superestrany, oi? En realitat, no ho és tant. Les classes de Psicomotricitat Reial s'assemblen molt a les classes normals d'Educació Física, però el professor Fontrapp també ens ensenya coses de reis, com desfilars i saludar alhora o muntar a cavall mentre et pinten un retrat.

Ah! I una vegada ens va portar d'acampada. Ens ho vam passar superbé. Tot i que... Recordes el sarau que es va muntar aquella vegada?

Espera un moment... No te'n recordes?! Però si va ser brutal!

Sí, la vegada que ens vam perdre i...

No? De debò?

T'ho explico de seguida, no et preocupis!

1 LA MOTXILLA

Com et deia: un dia, el professor Fontrapp va organitzar una acampada per a tots els prínceps i princeses de l'acadèmia.

El dia de l'excursió, el pare va entrar a la meva habitació.

–Encara t'estàs fent la motxilla? Pensava que ahir l'havies deixada preparada!

–És que m'he adonat que em falta una cosa...

El pare tenia raó. El dia anterior havia deixat la motxilla preparada, però m'havia oblidat una cosa importantíssima: el meu multikit d'acampada!

M'imagino que et deus preguntar: «I què és un multikit d'acampada?». Doncs, és una mena de navalla suïssa, però amb coses per a acampar. El multikit té una llanterna d'emergència, unes quantes cordes, una brúixola, una pedra foguera per encendre focs, un joc de cartes i fins i tot un altaveu i un micròfon per cantar karaoke.

Només tenia un petit problema. En realitat, un bon problema: la motxilla estava tan plena que no hi cabia ni una agulla.

Vaig encreuar els braços, pensativa, i m'hi vaig asseure al damunt. Vaig provar d'esclafar-la per fer una miqueta d'espai, però llavors em vaig adonar que les costures estaven a punt de rebentar.

Quin desastre!

–Escolta, Nessa... –va dir el pare amb cautela.

–Espera, espera, que estic pensant!

–Nessa...

–Un moment!

Ja saps que a mi, quan m'agafa per pensar, m'agafa **MOLT FORT**.

Llavors, el pare em va donar dos copets a l'espatlla. En girar-me, tenia una cosa a les mans: un clauer! Al principi no entenia per què me'l donava, però el pare va enganxar una de les cantonades del multikit al clauer, i el clauer a una de les corretges de la motxilla. Llestos!

–De vegades –va somriure el pare–, les solucions més senzilles són les millors, no creus?

Saps què? Tenia tota la raó.

Quan els pares i jo vam arribar a l'acadèmia, feia bots de l'emoció. Ja m'imaginava les tendes de

campanya al costat del riu, les fogueres, les cançons de campament, els jocs... Quines ganes! Em vaig acomiadar dels pares amb un petó i una abraçada, i vaig córrer cap als meus amics, la Lin i l'Armand, que...

–Un moment... –Em vaig parar, estranyada.– On són les vostres motxilles?

L'Armand i la Lin es van mirar, confosos.

–Quines motxilles? –va dir l'Armand.

Vaig assenyalar la bossa que duia a l'esquena.

–Doncs... per a l'acampada, no? Amb la tenda de campanya, la roba...

La Lin va arrufar les celles. El Niko, el seu gat guarda-
espatlles, va ensumar el meu equipatge amb desdeny.

Vaig mirar al meu voltant. Darrere nostre, en Ro-
muald, un dels majordoms de l'Armand, va carregar
a l'autobús una maleta estampada amb la bandera
del regne de Baralla, d'on era príncep el meu amic. La
Màlia, princesa de Desnonalàndia, venia acompanya-
da de quatre portadors, cadascun amb un bagul en
una carreta. I més enllà hi havia un cotxe pintat amb els
colors de Yukei, el regne de la princesa Primmi i el prín-
cep Fastiguerri, que arrossegava un remolc enorme.
Les maletes de la Lin, del color vermell de Nitampoc,

les portava un robot amb el cos en forma de pilota i dos braços acabats en pinces.

Jo era l'única que tenia una motxilla! I, així i tot, no vaig poder protestar. En aquell moment va arribar el professor Fontrapp amb el seu xiulet.

–PIIIIIIP! PIIIIIIIIIIIP! –El professor Fontrapp s'estimava el seu xiulet per damunt de totes les coses–. Tothom preparat! En marxa! PIIIIIIIIIIIIIIIP!

En realitat, l'única cosa que el professor Fontrapp s'estimava més que el seu xiulet era parlar a crits.

Vam pujar a l'autobús de l'acadèmia. Quin espectacle: darrere de l'autobús marxava tota una desfilada de cotxes, autocaravanes, minibusos i camionetes. Fins i tot, rodant sobre el seu cos en forma de pilota, ens seguia el robot de la Lin... Però no em vaig desanimar: segur que quan arribéssim al lloc de l'acampada, tot aniria molt millor...